SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE



Glædeligt Nytaar!

1. JANUAR 1939
88. AARGANG

NUMMER 1
25 ØRE

JESU KRISTI KIRKE AF
SIDSTE DAGES HELLIGE

SKANDINAVIENS STJERNE

GRUNDLAGT 1851.

Nr. 1. | 1. Januar 1939 | 88 Aarg.

INDHOLD:

KOMMENDE RTIKLER —

Den Danske Missions Historie

Mormonerne er bedre end deres Rygte.

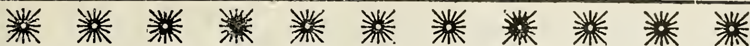
Mark B. Garff,
Redaktør

Orson B. West,
Medredaktør

Adresse:
Priorvej 12. København F.

OLAF MORTENSEN. BLAAGAARDSG. 36 D

SKANDINAVIENS STJERNE,
Organ for den danske Mission Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, udkommer den 1. og 15. hver Maaned. Pris 25 Øre pr. Nummer, 6 Kr. pr Aar.



Om at arbejde i Ungdomsforeningen.



Nu, da vi snart runder et nyt Aarsskifte, er det nødvendigt at se tilbage paa Aaret, der svandt. Ja, det er ikke Meningen, at vi skal gøre en Aarsoversigt over, hvor mange Ungdomsmøder, vi har været til i det forløbne Aar; men, og det vil jeg gerne understrege: »*Hvad har du gjort for at ophjælpe Standarden indenfor Ungdomsforeningen?*« Har du været villig til, naar Lederne kaldte, at tage din Del af Programmet, eller har du været af dem, der kunde finde paa alle mulige Undskyldninger for at slippe fri, naar du blev bedt om dette eller hint. Husk paa, at det er enhver ung Mands og Kvindes Pligt at medvirke ved Programmet, til Gavn for den aandelige Udvikling, som det staar i Pagtens Bog: »Thi der er mange Gaver, og enhver er givet en Gave ved Guds Aand.«

Du har maaske inderst inde tænkt: »Ja, jeg burde selvfølgelig være meget mere aktiv, end jeg i Virkeligheden er.« »Stop,« er du naaet til dette Standpunkt, saa hold fast, ja, hold rigtig godt fast, for saa er du nemlig paa den rette Vej, naar først Samvittigheden begynder at tale med, er Sløvheden ikke indtraadt totalt. Det er jo netop saaledes her i Livet, hvis Samvittigheden ikke bliver vækket og vækket i Tide, saa er Formørkelsen indtraadt; men saasnart disse indre Fibre og Strenge rører paa sig, vækkes man uvilkaarligt til Daad. Hvad er det for en Daad, man vækkes til? Lad mig forklare lidt herom.

Ungdomsarbejdet er en nødvendig Ting for Kirkens Fremgang; Kirkens Eksistens hviler netop paa dette Arbejde. Det er Kirkens nye Liv, der fødes i de Yngre, ja et Liv, der skal være i Stand til at føre Guds Retfærdighed og dermed hans Kirke videre indtil Enden. Hvem har egentlig Ansvaret for, at den føres videre? Nej, nu tænker du, jeg mener Ungdomsforeningen; men der tog du fejl; Ansvaret ligger hos alle, lige fra det yngste Medlem til Kirkens allerældste, nu gaar vi tilbage til Udgangspunktet, hvem skal bygge det nye Liv indenfor Ungdomsforeningen op, ja, hvem skal? Du har gættet det! os alle lige fra de yngste

til de ældste, og hvem skal vi saa se til Møderne i Ungdomsforeningen; »alle«, lige fra den yngste o. s. v. Hvorfor ikke tage fat straks, jo før, jo hellere, alle skal deltage, og har du ikke Lysten, maa og skal den komme Det er altid saadant med et nyt Arbejde, at Begyndelsen er den sværeste, og hvorfor, ja, det skyldes simpelt hen den Ting, at vi er alt for store Vanemaskiner, der nødig vil ud af den daglige Dont, en Dont, som vi i konservativ Selvgladhed har hyldet os i.

Lad os se, hvor mange, der selv tør tage Springet foruden dem, der altid har gjort det, og gaa til Ledelsen for Ungdomsforeningen og sige: »Ja, nu er det egentlig et Stykke Tid siden jeg deltog i jeres Program, lad mig faa Lov at gøre dette eller hint. Jeg trænger til at være med.« Brug Sandheden paa dig selv med disse Ord: »Den, der overvinder sig selv, er større end den, der indtager en Stad.« Lad os mødes i Ungdomsforeningen i det nye Aar med Vilje til Fremgang for vor Forening og et glædeligt Nytaar for os alle. *Julius Andersen.*

Et Vidnesbyrd

af Anna Kragh.

Mine kære Søskende! Hver Gang jeg hører jeres Vidnesbyrd, saa tænker jeg: »Hvor er I lykkelige!« Altid er I glade og taknemmelige; for Frelsen, for Daaben, Evangeliet og Profeten; aldrig hører jeg et Ord om, I har aandelige Kampe, Tvivl, Anfægtelser eller Vanskeligheder med at holde Guds Bud til os. — Og jeg ser hvilken usselig Sidste Dages Hellig *jeg* er. Der gaar ikke en Dag, hvor jeg ikke kæmper; enten med mig selv, eller med min Gud. Altid har jeg stridt imod; i 3 Aar stred jeg imod, da Evangeliet blev tilbudt mig; jeg har ofte tænkt, at jeg lignede Saulus fra Tarsus, inden han blev omvendt til Apostelen Paulus; skønt jeg saa ofte føler Faderens Omhu for mig og mine, er jeg et af hans mest genstridige Børn.

Nu kom saa Befalingen for nylig angaaende »Visdomsordets« Overholdelse i det mindste af dem, der har Stillinger indenfor Kirken; og skønt jeg godt forstod det berettigede deri, nægtede jeg at forsøge at holde Budet; fordi jeg syntes det var Menneskebud; først hvis jeg følte det var Guds Ønske, vilde jeg forsøge at holde »Ordet« fuldt ud. — Jeg Daare! Som om nogen kan stride mod Herren

og vinde! — Nej, han kender nok de Midler, der kan blødgøre vort Hjerte. Da jeg den Aften kom hjem, tog jeg Pagtens Bog, den aabnede sig selv ved Kap. 101, Vers 5—6—7—8, og da jeg læste dem forstod jeg, at det var netop noget, der passede paa mig! — Jeg vilde ikke bøje mig for Guds Raad og Formaninger; men søge ham i mine Trængsels Dage, det skulde jeg nok huske; men da jeg saa læste 9. Vers: »Sandelig siger jeg Eder, uagtet deres Synder, er jeg dog fuld af Barmhjertighed mod dem, og vil ikke aldeles forkaste dem; ja, da faldt det som Skæl fra mine Øjne, og gid jeg kunde overbevise en eller anden af jer: Visdomsordet er ikke givet for at fortrædige os, eller gøre os kede af det! Nej, det er Guds Prøvesten til sit Folk.

Akkurat som Frelseren spurgte Simon Peter: »Simon, Johannes Søn, elsker du mig?« saaledes spørger Faderen os: »Du lille, ulydige Menneskebarn! Elsker du mig? Forstaar du, hvor uendelig stor min Taalmodighed, Omhu og Kærlighed er overfor alle mine stakkels Menneskebørn? Forstaar du det Offer, min eenbaarne Søn bragte, da han frivilligt gav Afkald paa Herligheden i min Nærhed, for at fødes paa Jorden og vandre sin Pilgrimsgang hernede til den sidste grufulde Død paa Korset? Forstaar du dette, og elsker du os derfor saa højt, at du vil ofre de smaa Behageligheder, som du ikke engang har Gavn af?«

Søskende! Jeg ved, at for nogle bliver det et Kors, at holde Visdomsordet fuldtud; men sagde Frelseren ikke ogsaa: »Hvo, som elsker mig, han tage sit Kors op, og følge mig!«

Og gør vi det, vil vi snart mærke, at den Byrde, der var et Kors, snart vil blive en Støttestav for os, der kan hjælpe os fremad mod det evige Maal; thi saa stor er jo netop Guds Kærlighed til os, at alle Prøvelser, vi bestaar, bliver til Velsignelser!

Søskende, lad os begynde straks! Hvem ved, om vi alle oplever »i Morgen«. — Vi skal ikke stræbe efter Embeder og Stillinger, blot virke hver især paa vor Plads nede i Rækkerne, og jeg beder vor himmelske Fader hjælpe os, saa Københavns Gren maa blive det, den bør være, en vaagen, lysende, arbejdende Menighed, der kan vidne gennem vore Gerninger, at han er Gud, at Kristus er Guds Søn og Verdens Frelser, og at Profeten Joseph Smith var Guds Hjælper til at bringe Evangeliet til Jorden igen! I Jesu Kristi Navn. Amen!

Ovenstaaende Vidnesbyrd blev aflagt
ved Københavns Grens Fastemøde
Søndag den 13. November 1938.

Ved Aarsskiftet

af Hans Mikkelsen, Logan, Utah.

Det gamle Aar er gaaet sin Gang
Vi fejred' dets Indtog med Jubel og Sang,
Vi stævned' fremad med raske Skridt
Svinged' vor Klinge modigt og frit
Og ønsked' at prøve Staalet.
Men ofte snubled' vor vaklende Fod,
Især naar den trange Sti vi forlod,
At søge en Genvej til Maalet.
Dog, Drømmen om Sejr laa i vort Sind,
Vi ventede atter paa gunstig Vind
Vi maatte naa frem — det var givet.
Og selv gennem Dage, triste og graa
Var der saa meget vi haabed' at faa,
En Plads vi syntes vi burde naa
Paa den sollyse Side af Livet.

Men blev det i Stedet til Sorger og Savn,
Saa var det sikkert vort bedste Gavn;
Thi saa vi deri den Almægtiges Haand,
Da samled' vi Styrke i Sjæl og Aand
Og stoled' end mer paa hans Naade.
Ja, alt hvad vi bad om af ret og godt,
Han nægted' os aldrig — vi fik det blot
Paa en anden og bedre Maade.
Han skærmed' os mildt i Barndommens Aar,
Han styred' vor Gang i Ungdommens Vaar
Og Manddoms modnende Sommer.
Med Tak til Vor Herre for alt, hvad vi fik,
Igennem alle de Aar, der gik,
Vi sender nu et fortrøstningsfuldt Blik
Frem mod det Aar, der kommer.

Ovenstaaende smukke Digt er forfattet af Ældste Hans Mikkelsen, forhenværende Redaktør af »Stjernen«. Vi ser deri en aldrig svigtende Kærlighed til vort Blad og siger Tak derfor.

Lydighed

af Ældste Matthias F. Cowley.

»Se, at adlyde er bedre end Offer og at være hørsom end det fede af Vædre,« (I. Samuel 15: 22) var Herrens Ord til Kong Saul gennem Profeten Samuel. Til Læseren vil jeg sige, at sand Lydighed til Herrens Befalinger i Virkeligheden er et Bevis paa moralsk Mod, Enighed og Magt.

Det er ikke blind Lydighed, der hentydes til, men det er af den Art, som karakteriserede de gamle Seere og Hellige, der, ligesom Messias, i Ord og Gerning sagde: »Thi jeg søger ikke min Vilje, men hans Vilje, som sendte mig.« (Joh. 5: 30).

De Sidste Dages Hellige tror paa Lydighed til Guds Bud og Love og til det Lands Love, som de bor i. De, som sætter sig imod dette Princip, glemmer, at Gud kræver Lydighed, og at den bedste Legemliggørelse af dette Princip, den ydmygeste Hengivenhed til den guddommelige Vilje var det bedste og reneste Væsen, som nogensinde har levet paa Jorden, vor Herre Jesus Kristus. Han adlød ikke alene sin Faders Vilje men ogsaa sit Lands Love, thi han betalte sin Skat, overholdt de borgerlige Love og sagde: »Saa giver Kejseren, hvad Kejserens er, og Gud, hvad Guds er.« (Matt. 22: 21).

Naar et Menneske ikke respekterer Guds rette Myndighed og Love eller de borgerlige Myndigheder, adlyder han en ond Magt, der giver sig Udtryk i enten hans eget kødelige Begær eller i de skrevne Love. Han kan muligvis erfare en forbigaaende syndig Glæde ved Tilfredsstillelsen af disse skadelige Lyster, men han vil komme til at staa overfor Sorg og Anger, der vil komme, for der staar skrevet i den hellige Skrift: »Der er en Vej, som kan synes en Mand ret, men til sidst bliver den Veje til Døden.« (Ordsp. 14: 12).

Hellig og verdslig Historie viser, at dette er sandt; hvis et Menneske saar i Kødet, høster han Fordærvelse. Hvis han saar i Aanden, høster han evigt Liv. Den store engelske Skribent Carlyle sagde: »Alle store Aander er hensynsfuldt lydige mod alle, der er over dem; kun smaa Aander er anderledes.«

Ved Lydighed mod Gud og hans Præstedømme har de Sidste Dages Hellige triumferet over indre Vanskeligheder og ydre Fjender. Ved Lydighed mod Gud og hans Love kan de blive ved med at høste Velsignelser fra Herren for bestandig. De har i Sandhed bevist Samuels Ord til Saul: »At

adlyde er bedre end Offer og at være hørsom end det fede af Vædre.«

Kundskabens Kilde

af Ældste William G. Woffinden.

Det fortælles om Galilei, at han en Dag gik op til Toppen af Taarnet i Pisa med et Stykke Træ i den ene Haand og et Stykke Bly i den anden, som begge var nøjagtig lige store. Han havde i Sinde at kaste dem ned paa nøjagtig samme Tidspunkt for at se, om det tunge Legeme vilde naa Jorden først. Dette skete for mere end tre Aarhundreder siden.

Aristoteles havde henved femten Hundrede Aar før sagt, at tunge Legemer faldt hurtigere end lette, og i ca. Tusinde Aar troede alle det uden nogensinde at tænke paa at underkaste den fremsatte Paastand en praktisk Prøve. Den græske Filosof havde sandsynligvis ved Fornuftgrunde bibragt sig selv Troen paa Teorien om Modstanden, og derfor fremsatte han den fast og selvsikkert. Men Galilei havde sine Tvivl i denne Henseende. Han vilde være sikker paa, om Aristoteles havde Ret ved at eksperimentere med Sagen, ved at bibringe sig Erfaring, ved at benytte sig af den objektive Metode i Stedet for den subjektive. Det var et af Historiens store Øjeblikke.

Tvivl med Hensyn til Aristoteles' Nøjagtighed synes at have ramt Roger Bacon. Bacon erklærede, at »hvis Menneskene blot vilde studere og underkaste de almindelige Ting en Prøve i Stedet for at læse Fortidens Bøger, kunde Videnskaben overgaa de Undere, som vor Tids Troldmænd hævder at kunne udføre« — en Udtalelse, som vort Aarhundrede har bekræftet. Paa denne Maade indførte Bacon, Copernicus, Galilei, og især Galilei, en Metode i Videnskaben, som fuldstændig har revolutioneret vor Viden om de fysiske Ting og deres Processer. Vi gaar ikke mere til Bøgerne for at hente al Viden, men snarere til Tingene og Forholdene selv. I Videnskaben har den objektive Metode erstattet den subjektive Metode.

I Aaret 1820 forsøgte en ung Mand i Staten New York, ved Navn Joseph Smith, som senere blev kendt for Verden som Mormonprofeten, at gøre paa Religionens Omraade det, som Galilei gjorde paa det videnskabelige Omraade. Han forsøgte at slaa den Tanke fast, at religiøs Viden og Kundskab erholdes paa nøjagtig samme Maade, som enhver

anden Kundskab erhverves — nemlig ved at studere Tingene, som de er, ved Benyttelse af den objektive Metode fremfor den subjektive, ved virkelig Erfaring i Stedet for ved Overvejelse og Fornuftslutninger.

Lad os kaste Blikket tilbage paa den Situation, hvoraf denne Profets første religiøse Erfaring var et Resultat. Der gik en Vækkelse over Landet. Nu havde en religiøs Vækkelse kun det ene Formaal — at opvække Mænds og Kvinders Følelser, hovedsagelig gennem Frygt for evig Straf, til det Punkt, hvor de vilde bekende Jesus. Denne Vækkelse i Manchester, New York, fik ikke Joseph Smith til at give efter for Følelser, men fik ham til at tænke. For det første tvivlede han paa, om to Samfund, der var saa forskellige med Hensyn til saa vigtig en Sag som Daaben, begge kunde være rigtige. Han tvivlede ogsaa paa, at de bitre Følelser mellem de omvendte indbyrdes og mellem de forskellige Kirker var noget sundt for Religionen. For det andet saa han sig om efter Midler, hvorved han kunde afgøre Spørgsmaalet: »Hvilken af alle disse Kirker er den rette?«

En Nat fik han en Løsning. Den kom fra Skriften, men ikke paa den Maade, han havde ventet det. Prædikanten ved et af Møderne brugte som Tekst Jakobs Ord: »Hvis nogen af eder fattes Visdom, han bede derom til Gud, som giver alle gerne . . .« (Jakob 1: 5).

Som Galilei gik op i det øverste af Taarnet for at prøve Aristoteles' Udtalelse om de faldende Legemer, saaledes gik Joseph Smith ud i Lunden for at prøve Jakobs Udtalelse om at faa aandelig Vejledning. Blot med den Forskel, at Drengen fandt, at Udtalelsen var sand. Hans Bøn var blevet hørt og besvaret.

Himlene er aabnet! Gud har talt! Den aandelige Kundskabs Kilde er blevet fundet og benyttet, og Sandheden er paa Jorden.

Saaledes lærer vi af Profeten, at Religion er objektiv, ikke subjektiv. Aandelig Kundskab — set fra Profetens Synspunkt — kunde ikke erhverves gennem Læsning, selv om det der blev læst, var Guds Ord, ikke mere end videnskabelig Kundskab kunde komme ved Læsning om andres Eksperimenter. Læsning resulterede i Oplysning, ikke Viden eller Kundskab. Kundskab paa hvilketsomhelst Omraade tilegnedes kun ved personlig Erfaring. Derfor lærte Frelseren os at »Bede, søge og banke paa. For hver den, der beder, faar, og den der søger finder og for den, der banker paa, vil der oplades.« Her er Vejen for de ydmyge, de trofaste og de rene af Hjertet, som søger efter religiøs Sandhed.

De fire store Love

af Ældste Nephi Jensen.

Der var engang en ukendt Bondedreng, som i sin tidlige Barndom følte en indre Trang til at udtrykke sig musikalsk. Han købte en Jødes Harpe. Med dette daarlige Instrument gjorde han Luften »forfærdelig« for Naboerne og Familien. Han gjorde liden eller ingen kunstnerisk Fremgang.

En Dag hørte han, at en kendt Violinist vilde give en Koncert i en nærliggende By. Drengen overværede Koncerten. Han lyttede med Fortryllese til Mesterens Spil. Medens han saaledes lyttede, blev han besat af denne driftige og virksomme Tanke: »At være i Stand til at spille, som denne Mester spiller, vilde være højeste Lykke og Bedrift.« Tanken styrkedes til en Overbevisning. Han tog fra Koncerten, sigende i sit Hjerte: »Jeg tror jeg vil blive en Mester i Violinspil.«

Denne pludseligt opstaaede Tro førte ham til at tænke paa hans tidligere ubehjælpsomme og ufærdige Spil paa Jødens Harpe i Sammenligning med den berømte Violinists straalende Kunst. Resultatet af denne Sammenligning var en dyb Beklagelse af den spildte Tid og de tabte Muligheder. Denne Beklagelse hjalp med til at øge hans Beslutning om at blive en stor Violinist.

Han besluttede sig til at søge Optagelse paa Mesterens Musikkonservatorium. Efter at han havde arbejdet haardt for at erhverve de nødvendige Midler til Skolepengene, blev han antaget som Elev under den berømte Kunstners Formynderskab. Under Mesterens daglige Vejledning og Instruktion fik Drengen Øjnene op for Skønheden og Storheden ved virkelig Musik. Denne Musikkens potenserede Aand drev ham uimodstaaeligt frem og op til den kunstneriske Fuldkommenheds Højder.

Dette er en almindelig Historie, og dog aabenbarer den i Virksomhed al Fremgangs fire fundamentale Love.

Det første Princip, der kom ind i Drengens Liv, var Tro. Tro er Fremgangens første store Princip, ikke blot fordi en eller anden dogmatisk siger det. Den er først, fordi intet andet Pricip kan indtage dens Plads som den fundamentale Spore til fremadskridende Handling. Der er ingen, der begynder at stræbe efter Virkeliggørelsen af et Ideal, førend vedkommende har en fast Tro paa det Ideal.

Det andet Princip, der greb Drengens Hjerte, var Omvendelse. Han beklagede den spildte Tid og de forsømte

Muligheder. Denne Beklagelse blev den gyldne Spore, der drev ham frem mod større Handling.

Omvendelse er Fremgangens andet fundamentale Princip, ikke blot fordi nogle Bøger siger det. Omvendelse følger Tro som en logisk Ting. Det er ikke, førend vi oprigtigt angrer vore Forsømmelser og Fejltagelser, at vi vender os bort fra dem. Denne Anger og Beklagelse, der vender os bort fra vore uheldige Metoder, vækkes ved øget Tro.

Det tredie Princip, der fik afgørende Indflydelse paa Drengens Liv, følger ret naturligt efter det andet. Saa snart som den unge Mand havde besluttet at opnaa kunstnerisk Anerkendelse, søgte han ind ved Mesterens Musikkonservatorium. Eller med andre Ord, han dannede et Forbund med nogen, som effektivt kunde hjælpe ham til musikalsk Fremgang.

Det er ikke blot et Dogme at sige, at Dannelsen af et Forbund med Kræfter, som kan hjælpe os i vor Fremgang er det fremadskridende Livs tredie Lov. Det er en stor fundamental Sandhed.

Det fjerde Princip i den unge Mands Udvikling var hans kunstneriske Opvaagnen. Under Mesterens kyndige Vejledning og den livgivende Kraft i Musikkens Aand blev den unge Mands Sjæl vakt af Skønheden ved virkelig Kunst. Kunstneraanden kom over ham, indfangede ham fuldstændigt og gjorde sin Indflydelse gældende i hver af hans Tanker og Handlinger og drev ham uimodstaaeligt fremad og opad til kunstnerisk Berømmelse.

Det er af Betydning at vide, at disse fire store Love er dem, hvorpaa den guddommelige Mester byggede hele sin Filosofi for menneskelig Fremgang og Ophøjelse. I hans fuldkomne Frelsningsplan har Tro paa Kristus — det fuldkomne Eksepmel paa Livet — faaet Førstepladsen. Omvendelse, der renser Hjertet og omvender Sjælen, kommer derefter. Denne trosinspirerende Omvendelse bereder os for Adgangen til Guds evige Omraade af aandelig Fremgang og Forædling.

Daaben, der paa passende Maade symboliserer Forsagelse af og Død over det gamle onde Liv, og Opstandelsen af Vandet, betegnende et nyt Liv, er den smukke Ordinance, hvorved vi indføres i den guddommelige Mesters store Skole af uendelig Fremgang.

I denne Skole gives der os ved bemyndigede Herrens Tjenere den eneste fuldkomne Lærers uophørlige Hjælp — »Sandhedens Aand«. Gennem Aandens skinnende Lys bliver vi oplyst og faar Kraft til at se den uendelige Skønhed i Guds Plan for vor evige Fremgang. Gennem denne Aands

livgivende Kraft vækkes vore Sjæle, og vi bliver saa levende, at vi kan føle Nærværelsen af al Krafts og Godheds Gud. Og ved denne Aands rensende og omdannende Kraft renses og omdannes vore Sjæle, idet den kun efterlader hellig Attraas pure Guld i Hjertet.

Paa denne Maade faar vi Lysets Lys — Guds Lys og Livets Liv — Guds Liv, og naar til den højeste Form for Kultur — det aandelige, der er større end det fysiske, det intellektuelle, det etiske og det æstetiske. Denne Livets femte Dimension og Kultur er den enestaaende og betydelige Arv og Herlighed, der bliver dem til Del, som nøje adlyder de fire Love for evig Fremgang og Forædling, som de læres og administreres af Guds sande Tjenere.

Den danske Missions Historie

(Fortsat)

9. KAPITEL.

Ældsterne Hans Peter Jensen og Hans Larsen, ledsaget af Lærer Jens Jørgensen kom til Bornholm den 10. Oktober 1851. Andreas Ågren, som arbejdede der, var blevet ordineret til Ældste under et Besøg i København. Brødrene følte sig saa stærke i Troen, at de turde tage ind i Øens største By, Rønne, og lejede i den Hensigt en Sal, hvori de kunde prædike til Folk. De fandt imidlertid snart ud af, at Oppositionen ikke var faldet i Søvn. Til at begynde med kom Oppositionen kun i Form af falske Udtalelser og ulogisk Argumentation, men det havde altsammen til Følge, at det bragte tankeløse Mennesker i Harnisk, hvad der igen resulterede i Overfald paa Missionærerne. Medens Ældste Hans P. Jensen og hans Kammerat Hans Larsen prædikede til en stor Forsamling i deres lejede Sal i Rønne den 24. Oktober 1851, brød Forfølgelserne for Alvor løs. En Mand ved Navn Beck gav Signalet og satte Ondskaben i Voldsmændene, som var kommet til Mødet, og Brødrene blev øjeblikkeligt trukket ud paa Gaden, omringet af Voldsmændene og slaaet. Ved en Herr Wulf og en Herr Hermansens Mellemkomst, som tog Brødrene ud af Hænderne paa Pøbelen, undgik de yderligere legemlig Overlast og naaede deres Logi i god Behold. Kort efter disse Erfaringer havde Ældste Jensen imidlertid den Glæde at døbe elleve Personer; der var tidligere blevet døbt atten der.

Ældste Christian J. Larsen og Præst William O. Andersen, som havde fortsat deres Missionærarbejde i Sydjylland og

paa Fyen, holdt et Møde i Lars Jensens Hjem i Strib paa Fyn den 9. November 1851. Efter Mødet blev Lars Jensen og en af hans Døtre og en anden Kvinde døbt af Ældste Larsen, som ogsaa gav dem Haandspaalæggelse. Ved et andet Møde, holdt om Aftenen sammesteds, blev de Hellige, der boede i Fredericia og Omegn og de tre Medlemmer, der lige var blevet døbt paa Fyn og en, som tidligere var blevet døbt paa Øen, organiseret i en Gren af Kirken, Fredericia Gren, med Knud Hansen Bruun som Præsident. Lars Jensen blev ordineret til Præst og Ebbe Jessen til Lærer og beskikket til at assistere Broder Bruun i dennes Arbejde i Grenen. De faa Søskende fik ogsaa Nadveren og nød hinandens Selskab i rigt Maal. En Del fremmede, som overværede dette Møde, sluttede sig kort efter til Kirken; blandt dem var afdøde Lars S. Andersen, som var Biskop i Ephraim, Utah.

Den anden Generalkonference i Den skandinaviske Mission fandt Sted i København den 15. November 1851 under Apostel Snows Præsidium, som gav de Hellige interessante Nyheder om Ældste John Taylors Arbejde i Hamburg og Parley O. Pratts Mission i Sydamerika; han bekendtgjorde ogsaa, at Ældsterne fornylig var blevet kaldet til at aabne en Mission i Australien, Østindien, Schweiz, Italien og Frankrig.

Fra Missionsmarken.

Ankomst.

Følgende Ældster er ankommet til Den danske Mission for at udføre Missionsarbejde:
Phil D. Jensen, American Fork, Utah.
Arthur T. Hansen, Idaho Falls, Idaho.
Lloyd E. Kjær, Manti, Utah.

Forflyttelser.

Ældste Wm. C. Bolander er blevet forflyttet fra Hjørring til København, Ældste Geo. L. Pedersen fra København til Aalborg, Ældste Roy T. Shaw fra Esbjerg til Aarhus, Ældste Roger P. Monsen fra Aarhus til København, Ældste Frank O. Breinholt fra Odense til København og Ældste Hans Chr. Andersen fra København til Hjørring.

ESBJERG: Tirsdag den 1. November 1938 afholdt Esbjerg Grens

Bikubepiger en meget vellykket Fest under Ledelse af Søster Birgitte Løvendahl. — Et af de smukkeste Punkter paa Programmet var, da de unge Piger i Formation sang Bikubesangen, hvorefter de fik uddelt Belønning i Form af en yndig Buket Violer. Samtidig blev fire unge Piger indlemmet i Sværmen. Endvidere holdt Bikubepige Gerda Nielsen en udmærket Tale, hvorefter Sværmen »Trolyren« opførte Skuespillet »Bikubepige«. Bikubefesten var saaledes vellykket i alle Henseender. — Tak, Bikubepiger for Festen og for dette Aars Arbejde. Gud velsigne jer i jeres videre Udvikling.

ESBJERG: Søndag den 27. November 1938 afholdt Esbjerg kvindelige Hjælpeforening Konference Kl. 1930 under Ledelse af Præsidentinden, Søster Ane Pedersen. Der var Taler af Søstrene Amdiane Christiansen og Selma Olsen. Desuden en Duet ved Käty Christensen og Dagny Nielsen samt en Oplæsning ved Søster Sylva Pedersen, hvorefter Tiden overgaves til Grensforstanderen, Ældste Marius Løvendahl. — Det var en god og interessant Konference.
ESBJERG: Esbjerg Grens kvindelige Hjælpeforening afholdt den 25. November en Koncert, hvis Sukces især skyldtes det dygtige Mandskor, der blev dirigeret af Musikdirektør Rostrup, Esbjerg. Mandskoret fortjener mere end denne simple Tak paa Papiret. De skønne Sange, sunget smukt og harmonisk, gav Tilhørerne en uforglemmelig Aften. — Desuden medvirkede Kirkens eget Sangkor, et specielt Damekor, og Broder Peder Olsen gav et udmærket Klavernummer.

RANDERS: Søndag den 2. Oktober 1938 blev Maren Falby indlemmet i Kirken ved Daab af Ældste G. Forrest Thomsen. Vi byder Søster Falby hjertelig velkommen i Kirken.

RANDERS: Broder Niels LaurenceAlbeck afgik ved Døden den 17. Oktober 1938. Broder Albeck har været Medlem af Kirken i 27 Aar og vilde have opnaaet den høje Alder af 75 Aar den 19. December 1938. Broder Albeck efterlader sig Hustru og flere voksne Børn.

AARHUS: Søster Karen Nielsen fyldte den 26. Oktober 1938 81 Aar. Søster Nielsen er det ældste Medlem i Aarhus og har været Medlem af Kirken siden den 22. August 1889. Vi ønsker og haaber, at Søster Nielsen vil faa en fredfyldt Livsaften.



Juletanker fra Amerika

af Jenny Marie Breinholt, Ephraim, Utah.

Jeg sidder her ved den aabne Kamin
Og skuer i Flammerne ind
Jeg ser i disse Julen derhjemme,
Fjærnt, i mit Barndomshjem.
Jeg hører Klokkerne ringe
Den dejlige Juleklang,
Nu Lysene tændes paa Grene,
Jeg hører Julesang.

Mens alle de lyse Tanker
Igennem mit Hoved gaar,
Det er, som om jeg var hjemme
Og sad ved det samme Bord,
Hvor vi som Børn os spiste mæt
I Gaasesteg, vor Juleret.
Og hvor vore Øjne straaled'
I Glansen fra Lysenes Skær,
Naar vi om Træet dansede
Med alle de Kære der.

Hver Jul jeg i Flammerne skuer
Min Barndoms Jul og Hjem,
Som Børn maa vi alle blive
For Julen at kende igen.

Dette lille Digt er skrevet af Søster Breinholt, som er Moder til Missionær Frank O. Breinholt.



Uddrag af Præsident Grants Taler.

Det fundamentale for en Sidste Dages Hellig er at være ærlig. Det fundamentale for en Sidste Dages Hellig er, at man kan stole paa hans Ord, at beslutte sig paa, at han — lige meget, hvor svært det kan være — ved Herrens Hjælp at vie hele sit Liv og al sin Energi paa at holde sit Løfte.

Al Verdens Vantro kan ikke ændre de fundamentale Kendsgerninger, der er knyttet til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

For mig er den Kendsgerning, at Aanden tilsyneladende ikke bliver gammel et af Beviserne paa Sjælens Udødelighed.

Jeg er overbevist om, at hvert eneste Individ kan udvikle og forbedre sig fra Dag til Dag, fra Aar til Aar og have større Mulighed til at udføre Tingene, som Aarene gaar og kommer.

Jeg ved i mit Hjerte, at vi vokser finansielt, aandeligt og i enhver Henseende som Sidste Dages Hellige, naar vi gør vor Pligt.

De Sidste Dages Hellige kunde ikke være beskæftiget med et Arbejde, som giver større Tilfredsstillelse end det at bibringe Menneskene Kundskab om Jesu Kristi Evangelium, som er Livets og Saliggørelsens Plan.

Cigaretten er ødelæggende for saavel Sjæl som Legeme.